

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστὸν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἑνῆκακόσκα,
νέα δράσις Ρωμηῶν μετ' τὴν γλῶσσαν.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α ε ἵ ν α ἰ μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ έ ρ ἰ.

Δώδεκα μηνὸς Ἀπρίλην,
βρόντοι Πασχαλῆς ποικίλοι.

**Μερικὰ τροπάρια
καὶ μεγαλυνάρια.**

Βουλὴν τὴν παμμακάριστον
καὶ καύχημά μας ἄριστον,
δεῦτε καὶ νῦν ὑμνήσωμεν
καὶ πάλιν προσκυνήσωμεν.

Βουλὴν, παλαίσασαν σφοδρὰν ὑπὲρ τῶν ἔλων πάλιν,
ἐν ἀγῆλας δὲ πολλὰς περιπεσοῦσαν πάλιν,
δεῦτε καὶ νῦν αἰνέσωμεν
μὲ τόσῃν ἀγῆδιαν,
καὶ πάντες σφικτοδέσωμεν
μὲ τὸν ζουρλομανδύαν.

Τοῦτο τὸ Βουλευτήριον
τὸ μόνον καὶ σωτήριον,
πέθων κατοικητήριον,
στόλων ἀναβρυτήριον,
πατρίδος ἀμυντήριον,
καὶ πάντων ὑπνωτήριον.

Καθίσωμεν πρὸ τῶν πυλῶν
κενοῦ Βουλευτηρίου,
καὶ λησμονήσωμεν πηλὸν
κάθε κλεινοῦ κυρίου.

Ἐπὶ τὰς ἑδρας τὰς κενὰς πατέρων ἀτενίσωμεν,
καὶ τὸ πεσὸν τὸ φρόνημα
ὀρθώσωμεν, κινήσωμεν
μὲ ξύλα τόσον γόνιμα.

Μὲ μῦρ' ἅς ράνωμεν σοφοὺς
καὶ κομματάρχας πρώτους,
καὶ κράξωμεν πρὸς ἀδελφοὺς
καὶ φίλους ἀλυτρώτους.

Τριανταδύο μετρῶ καὶ χίλια,
ἐχθρῶν καὶ φίλων φιλιούνται χεῖλια.

Χαρήτε σήμερα καὶ σεῖς...
δεδόξασται τὸ κράτος,
καὶ κάθε νέος Μωϋσῆς
καὶ παχυμουλαράτος.

Τῆς ρητορείας τὴν πηγὴν,
ὑποσχομένην πάλιν
ἐπαγγελίας νέαν γῆν
μὲ Κόντε καὶ με Ράλλην.

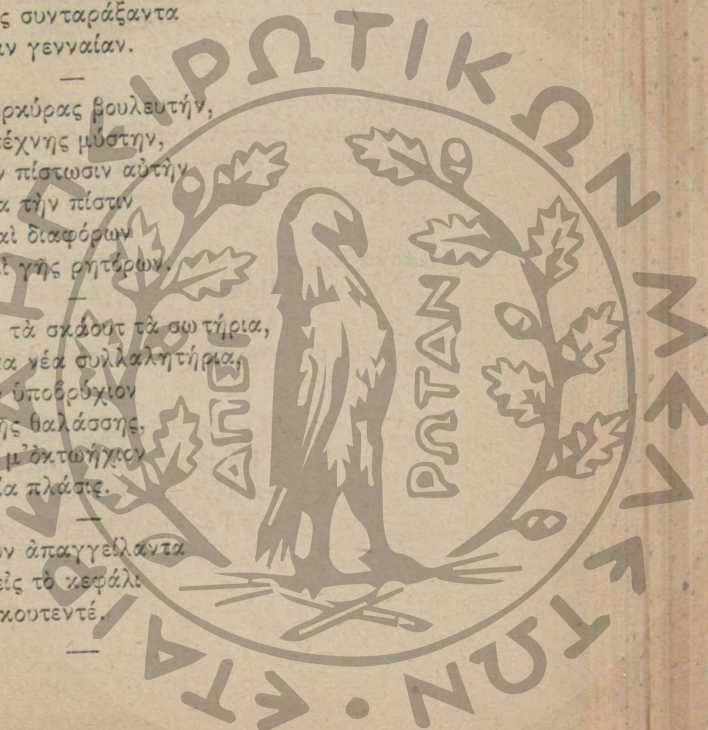
Αὐτὴν τὴν πολυφθόγγους περάνασαν ἀγῶνας
σεῖς δοῦλοι προσκυνεῖτε,
σεῖς ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.

Τὸν κύματι θαλάσσης στόλους με σκάουτ κρύφαντα
καὶ ὀργανωτῶν πιστώσεις γενναίως ἀναρρίψαντα,
τὸν μετὰ τὰ σκάουτ κράξαντα
νίκη ν' στοὺς κράτος νέαν,
καὶ πάντας συνταράξαντα
μὲ πίστωσιν γενναίαν.

Τὸν ἐκ Κερκύρας βουλευτὴν,
τὸν κάθε τέχνης μύστην,
τὸν μετὰ τὴν πίστωσιν αὐτὴν
ἀλλάξαντα τὴν πίστιν
πολλῶν καὶ διαφόρων
πόντου καὶ γῆς ρητόρων.

Τοῦτον τὸν ἀλαλάξαντα τὰ σκάουτ τὰ σωτήρια,
τοῦτον τὸν προκαλέσαντα νέα συλλαγήτηρια,
τοῦτον τὸν ὑποβρύχιον
σωτήρα τῆς θαλάσσης,
ὃν φάλλει μ' ὀκτωήχιον
ἡ θαλασσία πλάστει.

Τοῦτον τὸν ἀπαγγέλλοντα
φαλμοὺς εἰς τὸ κεφάλι
τοῦ κάθε κουτεντέ.

Τούτον τὸν καταστειλάντα
τὰ νευρικά τοῦ Ράλλη
ὀπίσω τοῦ μπερντέ.

Τὸν ἐν θυέλλαις καὶ θυμῷ
φουρνίζοντα Φουρνιέδες,
τούτον ὑμνήσωμεν κι' ἐμεῖς
οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες.

Σήμερον ὁ κρεμάσας ὅτ' αὐτὸν θαρραλέως
τοῦ ναυτικοῦ τὸ κλέος,
γανόνει τὰ μαλαὰ
κάθε κρεμανταλά.

Σήμερον προσηλώθη μὲ ρητορείας ἡλούς
ὁ τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους
ὅτ' αὐτὸν προσηλώσας
καὶ παροξύνας γλώσσας.

Στέφανον περιτίθεται μὲ φύκη θαλασσῶν
ὁ στεφανώσας κεφαλὰς πεινῶντων μολοσσῶν.
Σήμερον ἀναβάλλεται τὴν δόξαν ὡς ἰμάτιον
ὁ τὸν ἀναβαλλόμενον ἀπὸ πολλοὺς ἀκούσας,
ὁ σώσας ὡς ἐκ θαύματος κάθε σάθρον ἀκάτιον
καὶ μὲ Φουρνιέδες τῶν πολλῶν τὰς φρένας παρακρούσας.

Τρεῖς χαῖρε, παμμακάριστε,
τῶν Κερκυραίων ἀριστε,
ἀγαπητὲ κι' εὐχάριστε.

Πάσχ' ἀναδέδεικται καινὸν
καὶ κατὰ πάντα φωτεινόν.
Πάσχα, τὸ πύλας πρὸς ἡμᾶς
τοῦ μέλλοντος ἀνοῖξαν,
κι' ἐξάψων πολλῶν ὁρμᾶς
ἐγκαίρως καταπνίξαν.

Πάσχα μὲ στόλον καὶ στρατὸν
καὶ κάθοδον ὀργανωτῶν.
Πάσχα μὲ σκάουτ σπάνια
καὶ μὲ θαλασσοδάνεια.

Πάσχα τραπέζης ἐκλεκτῆς,
Πάσχα τὸ δόντι τριῖξαν
κι' ἐπαναστάσεως φρικτῆς
τὸ κήρυγμα κηρύξαν.

Πάσχα, ποῦ γίνεται τὸ πᾶν τῆς γλώσσης παρανάλωμα
καὶ τέλειον ὑπόσχεται καθ' ὅλα ξεχαρβάλωμα.
Πάσχα τὸ νέα τρόπαια κατὰ τοῦ κράτους στήνον
καὶ φέρον τὸ Ρωμαῖκο πρὸς Κέρκυραν καὶ Τήνον.

Πάσχα, ποῦ κήρυγμα χαρᾶς πρὸς ἀδελφοὺς θὰ φέρῃ,
Πάσχα, ποῦ πῆγε πάλι
ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη
ὁ ἔκλεινον τὸν γνωστὸ μπερντέ καὶ τὰ πᾶν ἓνα χέρι.

Πάσχα, ποῦ τοὺς ἡμέρωσε
ὁ Κόντες ὁ καλλίζωνος,
καὶ λένε πῶς ἡμέρωσε
κι' ὁ Ράλλης ὁ τῆς μείζονος.

Πάσχα, ποῦ μέσα στὴ Βουλὴ
τοὺς βρήκε τὸ ἡμέρωμα,
κι' ἐδῆχαν ρήτορες πολλοὶ
μὲ μούτρα γιὰ σιδέρωμα.

Πάσχα κυρίων Βουλευτῶν, ποῦ λέγεται καὶ Φάσκα
καὶ μᾶς φωνάζουν γείτονες: κακὴ ψυχρὴ σας φάσκα.

Τάδε μὲ πάθος καὶ χολὴν
λαλεῖ καὶ πάλιν στὴν Βουλὴν
ὁ Κόντες ὁ Κορψιάτης:

Ἐγὼ σὲ διεφώτισα,
κυρία πατριώτισσα,
καὶ σὺ τί διαπράττει;

Ἐγὼ φωνάζω κατ' αὐτὰς
πῶς τῶν Ρωμηῶν ὀργανωτὰς
θὰ φέρω δίχως ἄλλο.

Καὶ σὺ, κυρία φωνακλῶ,
φωνάζεις σὰν γαλὶ κλοῦ κλοῦ
γιὰ τὸν Φουρνιέ τὸν Γάλλο.

Ἐγὼ γυρεύω τὸν Φουρνιέ νὰ φέρω γιὰ τὸν τόπο
μ' εὐγένεια καὶ τρόπο,
καὶ σὺ γιὰ τούτον γίνεσαι γαλιάνδρα καὶ λιμάρει
καὶ μὲ φουρνόξυλα μοῦ λὲς πῶς τὸν Φουρνιέ θὰ πάρῃ.

Ἐγὼ σπουδάζω σοβαρὰ
τὸ μέλλον τῆς φυλῆς,
καὶ σὺ μὲ στάσεις πυρὰ
τὸ πᾶν ἐπαπειλεῖς.

Ἐγὼ γιὰ στόλους μαρτυρῶ καὶ σὺ τὰ χέρια τρίβεις,
κάνεις σὰν ἄμγαλο παιδί
καὶ μέσα σὲ μυρτιάς κλαδί
ξίφος ἀντάρτου κρύβεις.

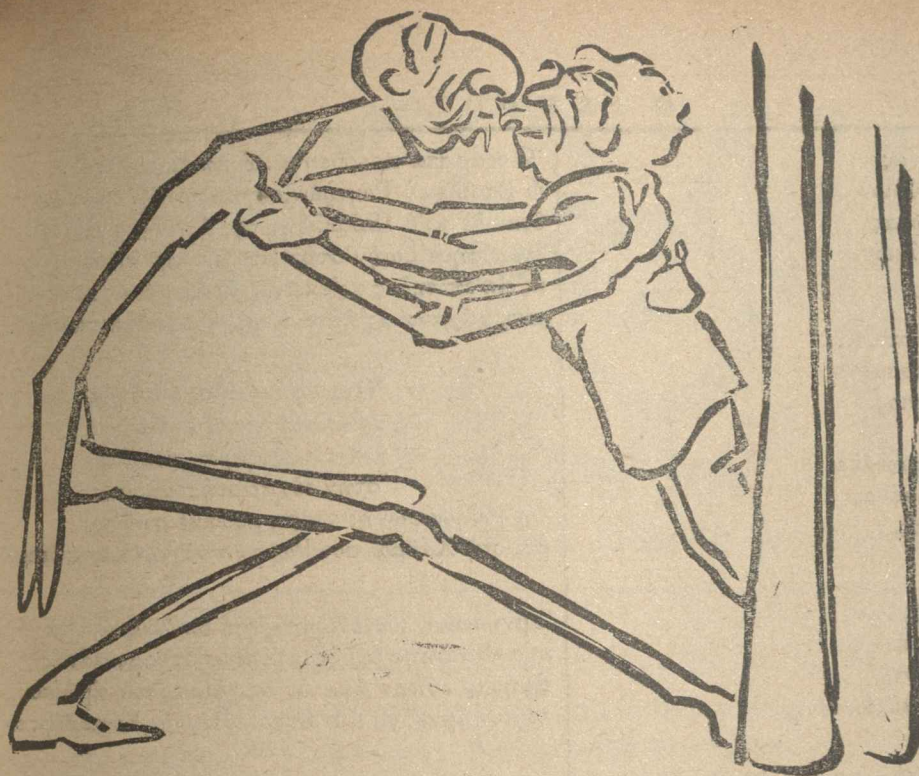
Ἐγὼ κρυμμένος στὸν μπερντέ
τὰ λέω μὲ τὸν Ράλλη,
καὶ καθεὸς παρακεντῶ
φωτίζω τὸ κεφάλι.

Καὶ σὺ πρὸς ὕψιστον σκοπὸν
μαζί μου δὲν ἐξάρεσαι...
σύρε' στὸ διάβολο λοιπὸν
γιὰτὶ δὲν ὑποφέρεσαι.

Πάω κι' ἐγὼ στὸν Κάιζερ, ποῦ στοὺς Κορφοὺς προσμένει,
ὁ ἔκλεινον θὰ τὰ πῶ γιαμὰ,
ὁποῦ τὴν δρᾶσιν ἐκτιμᾷ,
κι' εἶναι μεγάλος ἄνθρωπος καὶ μὲ καταλαβαίνει.

Ὁ σαχλὸς Φασουλῆς
στὸν μπερντέ τῆς Βουλῆς

Τὸν μπερντέ μεγαλύνω,
τὸν μπερντέ τὸν γνωστὸ,
καὶ τὰ γόνατα κλίνω
σὲ μπερντέ θαυμαστό.

Τὶ μπερντές μυστικός,
τὶ μπερντές μαγικός.
Ὅλοι λὲν πῶς ἐκεῖ
ἡ Πειθὼ κατοικεῖ.

Ψιθυρίζουν πολλὰ
καὶ μιλοῦν σιγαλά,
καὶ καθέννας προσέχει
γιὰ νὰ μάθῃ τί τρέχει.

Ὁ μπερντὲς παίξει ρόλο
γιὰ Στρατὸ καὶ γιὰ Στόλο.
Ὁ μπερντὲς ἀνυψοῖ
σ' οὐρανούς φωτοδόλους,
μοῦ μοῦ μοῦ, ψι ψι ψι
γιὰ Στρατοὺς καὶ γιὰ Στόλους.

Ὁ μπερντὲς κατευνάζει νευρικά καὶ θυμούς,
τούτος πρᾶτος μᾶς δείχνει καὶ τοὺς πλέον ὀμούς.

Ὅποιον δοῦν πῶς πεισμένει
καὶ σ' ἀλήθεια θυμόνει,
τοῦ φωνάζουν ντὲ ντὲ
καὶ τὸ πᾶν στὸν μπερντέ.

Θηριώδης ἂν εἶσαι
ἐκεῖ πέρ' ἄψε σβύσε
ὁ θυμὸς ξεθυμαίνει
καὶ χολὴ δὲν σοῦ μένει.

Εἰς ἐκείνον κι' ὁ Ράλλης ξεφώνιζον καμπόσοι
ἀπαφάσισε τόπον στὴν ὁργὴν του νὰ δώσῃ.

Εἰς ἐκείνον ἐκεῖ
θεβαιοῦν μερικοὶ
πῶς κι' αὐτὸς προσεκλήθη.

Κι' ἐξεθύμωσε πλέον
κι' ὁ βρυχώμενος λένων
εἰς ἄρνη μετεβλήθη.

Κι' ἐκατάλαβε λάθος
πῶς εἶναι μεγάλο
μὲ χολὴ καὶ μὲ πάθος
νὰ μιλῇ γιὰ τὸν Γάλλο.

Καὶ πειράζοντε μῶμοι
τὸν τρῶν χρυσόκομη,
καὶ τοῦ λένε πῶς ἀλευρί,
ὁ μπερντὲς μᾶς νὰ σ' εὐρῇ.

Ὁ μπερντὲς ὁ μαριόλος!...
μ' αὐτὸν παύουν εὐχάως
τῆς ὁργῆς ἢ βρονταῖς...
ἀχ! αὐτὸς ὁ μπερντὲς.

Πάψε πρὶν θυμωμένος
νὰ μᾶς φλέγῃς ἀδίκως...
ποῦ σου, Ράλλη, τὸ μένος;
ποῦ σου, Ράλλη, τὸ νείκος;

Τὸν μπερντέ τραγουδοῦτε
κι' ἐμπροσθὰ του πηδάτε.
Νάτος νάτος ἐκεῖ
σὰν παγὶς μυστικῇ.
Πόσα θαύματα κάνει,
τὶ ποντίκια δὲν πνάνει.

Στὸν μπερντέ τί γαλήνη!
τὶ προβλήματα λύνει,
τὶ Γορδίους δεσμούς,
καὶ σχεπάζει θεσμούς.

Μετὰ τόσους ἀγῶνας
γὰ νὰ ἔρουν ἰσοζύγιον
εἶναι μόνος κρυφῶνας
καὶ κοινὸν καταφύγιον.

Ὁ μπερντὲς ξενοστάζει,
καὶ μ' αὐτὸν ἐμπνευσμένος
κάθε ρήτωρ δαιμόνιος.

Σὰν τὸν Χάμλετ κυττάζει
μήπως εἶναι κρυμμένος
ἀπ' ὀπίσ' ὁ Πολώνιος.

Προχωρεῖτ' ἐν σιγῇ...
τῆς Βουλῆς οἱ ταγοὶ
παίζουν τῶρα κρυφτὸ
στὸν μπερντέ μας αὐτό.

Καὶ μᾶς λένε πολλοὶ
πῶς μιλῶν μυστικά
κὶ ἀνταλλάσσουν γλυκὰ
τῆς Λαμπρῆς τὸ φιλί.

Καὶ ξεχνοῦν τὸν καυγᾶ
καὶ τσουγκρίζουν ταυγά,
κὶ ἀνυμνεῖτ' ἐν χορδαῖς
ὁ μπερδὲς, ὁ μπερδὲς.

Μὰ κὶ ἑμεῖς, Περικλέτο, τῶν Ρωμηῶν ὕμνωδέ,
σκεπασμένοι μ' ἐκείνον τῆς Βουλῆς τὸν μπερδὲ
ἀσπασθῶμεν ἀλλήλους,
καὶ μ' ἐχθροὺς καὶ μὲ φίλους
μεγαλύνωμεν τοῦτον ἐν ὀργάνοις κὶ ᾠδαῖς...
ὁ μπερδὲς ὁ μπερδὲς.

Τῆς Βουλῆς τὸ τέλος μὲ ποικίλον μέλος.

Κὶ ἔταν ὁ τοῦ Ναυτικοῦ Βουλευτῆς Ἀναστασίου
ὁμιλῶν περὶ πολλῶν καὶ Ναυστάθμου θαυμασίου,
εἶπε τοῦ Λεξέν τοῦ πάλαι τοὺς κανονισμοὺς ἐκείνους
πῶς τοὺς ἔφαγαν σκυλιὰ, τότε μὲ τρομπομαρίνα
τὴν ἀνάστασιν μὲ τόνους ἀναγγέλλει χαμοσύνους,
καὶ σ' αὐτὴν ἀνταπαντοῦν ὀργανέτα κὶ ὀκαρῖνα.

Τότε νέας ὕλακῆς ἤχ' ἠκούσθησαν ποικίλοι
κὶ ἔλεγε φωνὴ μακρόθεν εἰς τὴν ἀκοὴν πολλῶν
πῶς ἐκείνους τοῦ Λεξέν ἂν τοὺς ἔφαγαν οἱ σκύλοι,
μὰ καὶ τοῦ Φουρνιέ τοῦ Γάλλου θὰ γενοῦν βορὰ γαλῶν.

Τότ' ἐφάνηκαν σκυλιὰ μὲ κανονισμοὺς χορτάτα,
καὶ προγράμματα Φουρνιέ κυνηγοῦνε κάθε γάτα,
κὶ ἔτρεχαν ἐδῶ κὶ ἐκεῖ
δίχως φόβο ποντικοί.

Ὡ θεάματα προόδου κατὰ πάντα κυνική!..
ὦ Βασίλειον Ρωμηῶν, συγκινοῦν τὴν οἰκουμένην!..
ὅταν δὲ κὶ ὁ Πολυζώης τῆς Αἰγίνης ὁ γλυκὺς
ἐνεφύσησε ζωὴν στήν Βουλὴν τὴν νυσταγμένην,
κὶ εἶπ' ἐπίτηδες κὶ ἐκείνος ἄραις μάραις κουκουναρά,
τότε χάχανα κὶ ἄστεϊα καὶ βρισίδια καὶ φωνάρες.

Ὅταν ψύχραιμος στὸ βῆμα
κὶ ἀπαθέστατος ἐλάλει,
καὶ τὸν Ὀφφειμπαχ ἐκάλει
στήν εὐχάριστὴν τοῦ λίμα,
τότ' ἐδόθησε φωνή: τρέξε, μουσικὴ συνθέτα,
μὲς στὴ Χάθρα τῶν Ρωμηῶν νὰ τὴν κἀνης ὑπερέτα.

Ὑμνήσωμεν κανονισμοὺς γὰ σκύλους καὶ γὰ γάτας,
κὶ ὁ Θεοτόκης ἔφυγε κὶ ἐπήγε στῆς Δουκάταις,
ἀφήσας λύπην ἄφατον τοῖς φίλοις τοῖς οἰμώξασιν...
τοῦτον ὕμνεῖ κὶ ὁ Κάϊζερ... δόξα σοι, Κόντε, δόξα σοι.

Αὐτὸς μᾶς ἐξηγόρασε καὶ νῦν ἐκ τῆς κατάρας,
μὲ λόγων κέντρα κεντηθεῖς,
καὶ στὸν Φουρνιέ προσηλωθεῖς,
καὶ τὴν βαρεῖαν πίστωσιν σὰν Κυρηναῖος ἄρας.

Ὑμνήσωμεν θαλασσινοὺς καὶ στεριανοὺς λεβένταις,
ἄλέρ μπαλέρ, ξιφι μαλέρ, καὶ κουτουροῦ κουβένταις,
τρία πουλάκια κάθονται καὶ βλέπουν τὸ ταβάνι,
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι.

Πᾶσα πνοὴ τὸν κύριον Κορφιάτην αἰνεσάτω
μαζὶ μὲ τὸ φουστάτο,
κὶ ἄς ψάλουν ὅλοι βλέποντες τὸ θαῦμα τῆς πιστώσεως,
δόξα τῇ δεῖξαντι τὸ φῶς τῆς νέας ὀργανώσεως.

Ἐφρύαξαν οἱ βάρβαροι λαοὶ τῆς οἰκουμένης
σὰν εἶδαν διοργάνωσιν τὸ κράτος νὰ ζητῇ,
κὶ ἔταν οἱ λάλοι τῆς Βουλῆς ὀφίας γενομένης
σὰν πεινασμένοι κόρακες καὶ σὰν γυπαστοὶ
ἐπὶ τὴν λείαν ὥρμησαν λαφύρων διαφόρων,
τότε καὶ σώματα νεκρῶν ἠγέρθη προπατόρων,
κὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς
καὶ μέσα κὶ ἔξω τῆς Βουλῆς.

Τότε διεμερίσατο περιχαρῆς ἱμάτια
καὶ στήν μεγάλην αἴθουσαν καὶ σ' ἄλλα τὰ δωμάτια
ἡ στρατιὰ τῶν Βουλευτῶν,
βάλλουσα κλήρον ἐπ' αὐτῶν.

Τότ' ἐκόπασε πᾶς θρήνος,
πᾶς ἐρεθισμὸς χολῆς,
τότε κὶ ὁ μπερντὲς ἐκείνος
ἐσηκώθη τῆς Βουλῆς.

Κὶ ἡ πατρίς ἐφάν' ἡ δούλη στὸν μπερντέ τὸν θυμοσβέστη,
κὶ εὐλογοῦσα τοὺς πατέρας,
μετ' αὐτῆς τῆς ἐλευθέρως
ἔκανε Χριστὸς ἀνέστη.